

Arrest

nr. 28 765 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 mei 2006 België binnen. Op dezelfde dag wordt haar een beslissing tot terughouding ter kennis gebracht.

Op 17 maart 2007 wordt verzoekster aangetroffen in België en wordt haar een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 23 maart 2007 wordt verzoekster teruggeleid naar Brazilië.

Op 23 november 2007 wordt verzoekster aangetroffen in België naar aanleiding van een politiecontrole.

Op 14 maart 2008 wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 10 april 2008 wordt verzoekster teruggeleid naar Brazilië.

Op 14 juli 2008 komt verzoekster de Schengenzone binnen via Frankrijk. Zij meldt zich op 16 juli 2008 aan bij de gemeente en haar verblijf wordt toegestaan tot 11 oktober 2008.

Op 2 september 2008 leggen verzoekster en de heer R.G., van Belgische nationaliteit, een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 2 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 6 oktober 2008 worden verzoekster en haar partner aangehouden door de onderzoeksrechter op verdenking van mensenhandel en mensensmokkel.

Op 30 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 02.09.2008 door M. L. N., geboren te (...) van Braziliaanse nationaliteit, geweigerd,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: er werden geen bewijzen aangebracht van de duurzame relatie tussen beiden.

Uit het verslag van de politie d.d. 07.10.2008 blijkt het volgende: "uit onderzoek blijkt dat G. R. uit de echt gescheiden is begin 2008 met de bedoeling een verklaring wettelijke samenwoning met betrokkene te kunnen afleggen bij het gemeentebestuur van Erpe Mere waarin hij stelde nu samen te wonen met N. M. L. Door deze verklaring werd een tijdelijk verblijf (attest immatriculatie A - model A - afgeleverd aan N. M.)

Beide personen werden op 06.10.2008 aangehouden door de onderzoeksrechter op verdenking van mensenhandel en mensensmokkel. Het onderzoek heeft aan het licht gebracht dat er een afspraak was en is tussen de echtgenote van G. R., zijnde S. C. en hemzelf dat ze zouden scheiden om zo N. M. L. aan verblijfsdocumenten te helpen. S. C. en G. R. hebben dat tijdens het verhoor omtrent de mensenhandel bekend. Tevens bleek uit onze observaties uitgevoerd in de maand september 2008 dat G. R. vooral de nacht doorbracht bij zijn ex-vrouw te Lede, meer dan bij N.M. L.

M. L. N. verblijft momenteel in (...), in de bar Club 7, waar ze ook gedomicilieerd is en in het zwart werkt.

G. R. brengt daar sporadisch (gemiddeld 2 nachten per week) de nacht door vooral dan om de daar aanwezige prostituees te beschermen en zijn zaken in de gaten te houden.'

Tevens blijkt uit ditzelfde verslag dat de ex-echtgenote verklaart aan de politie: "Wij zijn nog wel samen, wij gaan samen eten, samen op familiebezoek zowel naar zijn familie als naar mijn familie, R. komt nog veel thuis slapen, kortom wij doen nog alles samen. Hij wou scheiden van mij, ik was daar eerst niet mee akkoord, wij zijn inderdaad gescheiden zodat hij met N. M. L. zou kunnen gaan samenwonen en trouwen zodat ze aan een Belgische verblijfsdocumenten zou geraken. Hij heeft mij altijd gezegd dat hij voor mij gekozen heeft. Hij is dus tot nu altijd bij mij gebleven en slapen en wonen nog altijd samen. Voor de buitenwereld zijn wij nog altijd een koppel."

Er is geen sprake van een gezinscel, noch van een stabiele en duurzame relatie."

Op 4 maart 2009 wordt verzoekster vrijgesteld uit de gevangenis en op 5 maart 2009 wordt haar de bestreden beslissing ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: Schending van artikel 40 bis, § 2, 1° lid, 1° van de Wet van 15/12/1980 en van artikel 3 K.B. 07/05/2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de Wet van 15/12/1980

1/ Verzoekster is de mening toegedaan dat de criteria inzake het stabiele karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40 bis §2, 1° lid, 1° Wet 15/12/1980 juncto artikel 3 K.B. 07/05/2008 (B.S. 13/05/2008) nageleefd zijn.

2/ Vooreerst bewijst verzoekster dat zij en haar vriend elkaar al meer dan 2 jaar kennen.

Hiervan levert zij het bewijs door onder andere schriftelijke correspondentie (nieuwjaarskaartje voor het jaar 2005; uitnodiging huwelijk zoon voor 12/05/2006), fotos, edm. voor te leggen.

Daarnaast levert zij en haar vriend ook het bewijs dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

(zie o.m. de visumstempels van haar vriend in zijn internationale pas, en de aankoop van een appartement in Brazilië)

3/ Tegenpartij stelt echter in haar beslissing dat bovenstaande bewijzen van duurzame relatie tussen verzoekster en haar vriend niet zouden zijn voorgelegd.

In de bijlage 19ter dd. 02/09/2008 wordt een gedetailleerde opsomming gegeven van welke documenten er allemaal door verzoekster en haar vriend werden neergelegd. Evenwel wordt er gewag gemaakt dat betrokkene nog bewijzen van duurzame relatie voor binnenkomst in België dient voor te leggen, en dit binnen een tijdspanne van 3 maand.

4/ Vooral dit laatste punt begrijpt verzoekster duidelijk niet: immers heeft zij op dezelfde dag een bundel neergelegd, naast die opgesomd in de bijlage 19 ter, met alle overtuigingsstukken die een duurzame relatie tussen haar en haar vriend kunnen aantonen. Haar vriend heeft zelfs van deze bundel een inventaris opgemaakt én overgemaakt.

5/ Daarnaast stelt men in de beslissing dat het familielid, in casu haar vriend, niet op het grondgebied van de gemeente (Erpe - Mere) verblijft.

Op 14/08/2008 heeft de vriend van verzoekster, de heer G., aangifte van woonstverandering gedaan op de gemeente Erpe-Mere.

Tegenpartij dient er op attent te worden gemaakt dat het niet aanwezig zijn tijdens een woonstcontrole automatisch zou betekenen dat haar vriend er dan ook niet woont.

Haar vriend is zaakvoerder van een bedrijf en zijn maatschappelijke zetel is ook niet daar gevestigd. Haar vriend wist alleszins niet wanneer er effectief tot een woonstcontrole werd overgegaan. Geenszins werd er hiervan (zoals een gerechtsdeurwaarder wel doet) een bericht van nagelaten.

I.t.t. wat tegenpartij laat uitschijnen (slechts sporadisch en gemiddeld 2 nachten per week) woont haar vriend (fulltime) bij haar in.

Dat het eerste middel gegrond is.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster een aanvraag om een verblijfskaart heeft ingediend op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet als partner in een duurzame relatie. Uit de feiten en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden. Verzoekster heeft zich niet bij haar partner gevoegd en deze laatste onderhoudt nog steeds een duurzame relatie met zijn ex-echtgenote. Dit werd bekend door de partner en zijn ex-echtgenote. Verzoekster slaagt er niet in de feiten zoals deze blijken uit de stukken van het dossier te weerleggen.

3.1.3. In de repliekmemorie zet verzoekster uiteen dat de nodige bewijsstukken waaruit een afspraak blijkt tussen verzoekster en haar partner met zijn ex-echtgenote zich niet in het dossier bevinden. Vervolgens stelt verzoekster dat haar partner als maatschappelijke zetel van zijn onderneming de woning heeft waar zijn ex-echtgenote verblijft, zodat hij als zaakvoerder gerechtigd is daar te allen tijde aanwezig te zijn. Deze woning bestaat uit twee delen en heeft twee brievenbussen. Hij verblijft daar wegens de overuren die hij maakt in het kader van zijn werk, niet om de nacht door te brengen bij zijn ex-echtgenote. Bovendien kan hem moeilijk worden verweten nog een goede verstandhouding met zijn ex-echtgenote en de kinderen te hebben. De verklaring van de ex-echtgenote is mogelijk ook te verklaren door het feit dat zij nog hoopt op een hereniging met haar ex-echtgenoot tegen beter weten in.

Vervolgens herhaalt verzoekster dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, minstens aan die van de wet.

Ten slotte vraagt verzoekster zich met verwijzing naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 22 227 af of verwerende partij de regelgeving inzake de duurzame relatie correct heeft toegepast, nu er strengere voorwaarden zijn gehanteerd dan voorzien in de wet, er is namelijk gebruik gemaakt van telefoontaps, observaties en verklaringen.

3.1.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster ondermeer een verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 2 september 2008 voor, haar paspoort, een geïnventariseerde stukkenbundel met daarin foto's betreffende het huwelijk van de zoon, een enveloppe gedateerd op 24 januari 2006 vanuit België gericht tot deze zoon in Brazilië, een nieuwjaarskaart voor het jaar 2005 van de partner aan verzoekster, foto's van verzoekster en haar Belgische partner in Europa en in Brazilië, drie documenten waaruit blijkt dat haar partner eigenaar is van een appartement in Brazilië, het paspoort van haar partner met daarin stempels van in- en uitreis in Brazilië van 5 december tot 25 december 2005 (twintig dagen), van 10 mei tot 24 mei 2006 (veertien dagen) en van 24 oktober tot 10 november 2007 (zeventien dagen). Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden – en ten laatste op 1 december 2008 – bewijzen over te leggen van een duurzame relatie voor binnenkomst in België. Verzoekster legde geen bijkomende stukken voor.

In de bestreden beslissing wordt niet in detail ingegaan op de door verzoekster neergelegde documenten maar wordt overwogen dat *“er geen bewijzen (werden) aangebracht van de duurzame relatie tussen beiden”* en wordt er verwezen naar een politieverlag van 7 oktober 2008 waaruit blijkt dat de partner van verzoekster zou gescheiden zijn van zijn echtgenote met de bedoeling een verklaring van wettelijke samenwoning met verzoekster te kunnen afsluiten, dit in onderlinge afspraak met zijn echtgenote om zo verzoekster aan verblijfsdocumenten te helpen en dat verzoekster en haar partner werden aangehouden op verdenking van mensensmokkel.

Verzoekster voert aan dat zij bij haar aanvraag van 2 september 2008 voldoende documenten heeft voorgelegd die als bewijs kunnen gelden voor de duurzame relatie. Deze documenten worden hierboven opgesomd. De omstandigheid dat op de bijlage 19ter wordt vermeld dat verzoekster wordt verzocht nog andere documenten voor te leggen, bood aan verzoekster de mogelijkheid om nog stukken bij te brengen en houdt niet in dat geen rekening werd gehouden met de reeds op 2 september 2008 ingediende stukken. Het feit dat verwerende partij nadat verzoekster bepaalde stukken heeft voorgelegd, stelt dat verzoekster geen bewijzen heeft aangebracht van een duurzame relatie, brengt niet mee dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met deze ingediende stukken.

De omstandigheid dat verzoeksters partner op 14 augustus 2008 een adreswijziging heeft opgegeven aan de gemeente, doet geen afbreuk aan het motief dat uit een woonstcontrole blijkt dat hij niet verblijft op het grondgebied van deze gemeente. Dit wordt in de daarop volgende motieven van de bestreden beslissing verder verduidelijkt. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing de inschrijving in de gemeente op 14 augustus 2008 niet in twijfel wordt getrokken maar dat enkel wordt vastgesteld dat verzoeker niet verblijft in de gemeente.

Verzoekster voert aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008. Verzoekster stelt dat uit de visumstempels van het paspoort van haar partner en zijn aankoop

van een appartement in Brazilië blijkt dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen. Ongeacht of verzoekster al dan niet aan deze voorwaarde voldoet, stelt de Raad vast dat verzoekster daarnaast echter ook aan de wettelijke voorwaarden moet voldoen zoals vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ondermeer aan de voorwaarde dat een van de partners geen duurzame relatie mag hebben met een andere persoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister meent dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie ondermeer omdat de partner van verzoekster nog steeds een duurzame relatie zou hebben met zijn ex-echtgenote.

In de repliekmemoirie betwist verzoekster niet dat haar partner nog regelmatig verblijft op het adres van de ex-echtgenote in een andere gemeente, maar zij zet uiteen dat dit adres tevens de maatschappelijke zetel is van de vennootschap waarvan haar partner zaakvoerder is en dat deze woning uit twee delen bestaat. Deze bewering van verzoekster doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen van het dossier, die steunen op een verslag van de politie van 7 oktober 2008.

Ten slotte voert verzoekster in de repliekmemoirie aan dat de politie zich op 21 januari 2009 aanbood op het adres van verzoekster om een samenwoningverslag op te maken in de vierde maand na de aanvraag, zoals verwerende partij op 11 september 2008 had gevraagd aan de burgemeester. Op dat moment was verzoekster aangehouden en opgesloten, zodat geen relatieverslag kon worden opgemaakt en verwerende partij zich op andere gegevens heeft moeten steunen om de bestreden beslissing te nemen, in plaats van op het voorziene samenwoningverslag.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat de politie op 29 januari 2009 meldt dat zij niet kan overgaan tot het opstellen van een samenwoningverslag omdat verzoekster is opgesloten. Uit de stukken van het dossier blijkt evenwel dat er op 16 september 2008 een politieverslag werd opgemaakt en op 7 oktober 2008. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het politieverslag van 7 oktober 2008. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verwerende partij zonder onderzoek tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg op afdoende wijze en op basis van de stukken van het dossier overwogen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat er geen bewijzen werden aangebracht van de duurzame relatie tussen verzoekster en haar partner.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 6 EVRM : schending van een eerlijke behandeling, in het bijzonder schending van de rechten van verdediging.

1/ Verzoekster stelt zich serieus vragen bij het 3^e onderdeel van de motivatie van de beslissing van tegenpartij. Zij baseert zich hiervoor op een verslag van de politie dd. 07/10/2008, een verslag dat werd opgemaakt op verzoek van de onderzoeksrechter van Dendermonde, geenszins op instructies van tegenpartij.

Als de raadsman telefonisch aan de dienst Openbaarheid van Bestuur van tegenpartij om een kopij van dit verslag vraagt, krijgt hij als antwoord dat hij zich hiervoor naar de politie van Erpe - Mere dan wel naar het Parket van Dendermonde moet wenden, gelet op het feit dat dergelijke stukken (van de politie) niet aan derden (sic) mogen worden overgemaakt.

Het strafdossier, waarvan sprake in de beslissing, is, na navraag bij de respectievelijke raadslieden van verzoekster en haar vriend, inderdaad nog steeds hangende.

Meer nog, pas vorige week dd. 02/04/2009 werd door de Kamer van Inbeschuldiging van het Hof van Beroep van Gent nagegaan of de door de onderzoeksrechter gelaste observaties aan de politie, waarvan sprake in de bestreden beslissing, conform de nieuwe BOM wet gebeurd zijn.

2/ Verzoekster wenst zich dan ook te beroepen op de schending van artikel 6 EVRM dat het recht omvat op een eerlijke behandeling.

Immers is het duidelijk dat er hier sprake is van schending van het geheim van het strafonderzoek. Het mag duidelijk zijn dat het overgrote deel van het bewijsmateriaal (lees: het verslag van 07/10/2008) door tegenpartij werd samengesteld zonder de rechten van verdediging te respecteren.

Verzoekster is de mening toegedaan dat het voorleggen van dit verslag, waarvan nogmaals wordt benadrukt dat men nog niet weet of zij legaal is gebeurd, op een beslissende wijze het verdere verloop van huidige procedure kan beïnvloeden.

Alhoewel het bewijs niet expliciet behandeld wordt door het EVRM, heeft het Hof dit onderwerp toch reeds meerdere malen onderzocht vanuit het oogpunt van de eerlijke behandeling.

Verzoekster zelf heeft nog altijd geen kopij van dit verslag (kan ook niet gelet op het feit dat er nog geen regeling der rechtspleging is gebeurd in het strafdossier) en vraagt dan ook expliciet aan tegenpartij, als zij nog verder gebruik maakt van dit overtuigingsstuk, dat zij dit op zijn minst zou willen overmaken aan verzoekster.

Verzoekster blijft evenwel bij haar standpunt dat dit overtuigingsstuk uit de debatten moet geweerd worden, zolang er geen duidelijkheid is omtrent de geldigheid ervan.

3/ Tenslotte kan men zich de vraag stellen waarom tegenpartij een beslissing neemt tot weigering van verblijf mét het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de onderzoeksrechter expliciet de toestemming moet geven, wil verzoekster het land verlaten.

Vandaar ook dat verzoekende partij sowieso geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de beschikking van de Raadkamer van Dendermonde dd. 27/02/2009.

Dat het tweede middel gegrond is."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet van toepassing is op gewone administratieve procedures. Het verslag van 7 oktober 2008 maakt deel uit van het administratief dossier, verzoekster kan het dossier te allen tijde inkijken ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en maakt niet duidelijk om welke reden dit stuk zou moeten worden geweerd. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en werd op correcte wijze genomen.

3.2.3. In de repliekmemorie voert verzoekster aan dat artikel 6 van het EVRM wel van toepassing is en ook zeker het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging. Verzoekster vraagt zich af in welke mate een hoofdinspecteur wettig inlichtingen aan verwerende partij, meer bepaald de Cel Opsporingen en dus niet aan de Cel Directie toegang en verblijf kan overmaken. Er is sprake van schending van het principe van het geheim van het strafonderzoek, zoals bepaald in artikel 28quinquies en artikel 57 van het wetboek van strafvordering. Ook politiebeambten vallen onder dit artikel. Er is sprake van machtsmisbruik. In de mate waarin de inlichtingen van de politie zouden worden toegelaten en men zich steunt op de verklaringen van de partner van verzoekster en zijn ex-echtgenoten, merkt verzoekster op dat deze met nietigheid zijn aangetast. Immers werd recent door het Europees Hof voor de rechten van de mens geoordeeld dat het recht op een eerlijk proces geschonden is gezien het gebrek aan bijstand van een advocaat bij het eerste politieverhoor en het gebruik van zijn bekentenissen. Dit overtuigingsstuk moet derhalve uit de debatten worden geweerd, zolang er geen duidelijkheid is omtrent de geldigheid ervan.

3.2.4. De Raad merkt op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr.92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 40). Verzoekster kan dit artikel niet op dienstige wijze aanvoeren.

In de mate waarin verzoekster de schending van de rechten van de verdediging aanvoert, wordt er op gewezen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Verzoekster verwijst in het middel naar de geldigheid van bewijsstukken in het strafdossier. De Raad is in het kader van zijn annulatiebevoegdheid op basis van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd om de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan. De Raad vermogt zich niet uit te spreken over de geldigheid van bewijsstukken in het strafdossier. Het stuk waarnaar verzoekster verwijst, betreft een schriftelijk politieverslag gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 oktober 2008 waarin verduidelijking wordt gegeven inzake het onderzoek naar een schijnhuwelijk/duurzame relatie. Er wordt niet ingezien waarom verwerende partij dit stuk, dat aan haar is gericht, niet zou mogen gebruiken. De omstandigheid dat dit stuk vermeldt dat het gericht is tot de "DVZ - Bureau opsporingen" brengt niet mee dat er een verbod bestaat dat een ander bureau van verwerende partij dit zou mogen gebruiken.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET